

1. Een tegenstelling vol weemoed

Je kent vast dat gevoel wel: je hebt een mooie ontmoeting gehad, een feestje of zo, en als het dan weer voorbij is ben je een beetje weemoedig. Of je hebt een mooi weekend gehad, je hebt genoten, samen met anderen, en dan ben je weer alleen. Dat gevoel is nog veel sterker als je met elkaar een bijzondere geestelijke ervaring hebt gehad. Bijvoorbeeld als je samen een conferentie hebt gehad, met zang en gebed en bijbelstudie. De Windroos Kerstconferentie bijvoorbeeld. Of zo'n gemeenteweekend zoals we weer hopen te beleven in september (schrijf je er voor in, zeer de moeite waard!). Of je hebt met elkaar een prachtige dienst beleefd. Dan kun je, als je van de kerk naar huis gaat, al zo'n weemoedig gevoel hebben dat het voorbij is. Je hebt een piekervaring, je zit op een top van je geloofsleven, en dan moet je weer naar beneden, het gewone leven in.

Iets daarvan kun je proeven in dat éne woordje 'maar' in vers 20. 'De Here dan is, nadat Hij tot hen gesproken had, opgenomen in de hemel en heeft Zich gezet aan de rechterhand van God, MAAR zij gingen overal heen...' In dat woordje MAAR, daarin zit een heel nadrukkelijke tegenstelling. De Here Jezus is na Zijn opstanding veertig dagen met Zijn discipelen opgetrokken. Veertig dagen waren ze vaak samen. En dan gaat Jezus naar de hemel, MAAR de discipelen blijven op aarde. Hier vindt een splitsing plaats. Markus legt er de nadruk op: Jezus gaat de ene kant op, de discipelen gaan de andere kant op. Die tegenstelling, aangegeven met dat woordje 'maar', die heeft verschillende kanten. Het is een tegenstelling (1) tussen personen, (2) tussen plaatsen en (3) tussen bewegingen.

Ten eerste worden hier **personen** tegenover elkaar gezet: Jezus vaart op naar de hemel, máár de discipelen blijven op de aarde.

Samen hebben ze zóveel meegemaakt. Drie jaar lang was er intensief contact. En ná de opstanding hebben de discipelen nog zóveel geleerd van Jezus. Hij werd al een beetje een vertrouwde verschijning. Maar nu verdwijnt Hij voorgoed uit hun blikveld. Ze zullen Hem met hun aardse ogen niet meer zien. En je kunt je voorstellen dat dat net zo'n gevoel heeft gegeven als na zo'n geestelijke piekervaring, die wij kunnen hebben in een kerkdienst of op een conferentie. Wat was God dichtbij! Het was zó teer, zó wonderlijk mooi! Zo'n gevoel dat je altijd wilt vasthouden, alsof je maar je hand hoeft uit te steken om God aan te raken. Maar dan gaat het leven verder. Jezus gaat weer naar de hemel, maar jij blijft achter. Dan kan het allemaal weer op je vallen: het leven met al z'n zorgen, met zijn zware gewicht op je schouders. God was zo dichtbij, maar Hij is weer ver weg. Zo voelt dat. Er komt scheiding tussen Jezus en Zijn discipelen. Dat is het eerste. Een tegenstelling tussen personen.

Ten tweede geeft dat woordje 'maar' ook een tegenstelling aan tussen twee **plaatsen**: Jezus wordt opgenomen in de hemel, máár: de discipelen blijven op aarde: 'zij gingen overal heen om te prediken', schrijft Markus, zij trekken dus over heel de wereld. Misschien kun je nauwelijks een grotere tegenstelling bedenken: wat een verschil is er tussen hemel en aarde! De hemel, waar alles goed is, en heerlijk, en volmaakt! Wat moet het heerlijk zijn geweest voor Jezus om terug te keren in de plaats van licht, van glorie, van luister, die plaats zonder pijn, zonder angst, zonder nood, zonder zorgen, zonder verdriet, zonder tranen. De hemel! En als Jezus daar binnenkomt, dan schalt het loflied op Zijn naam

door heel de hemel! Als die miljoenen, miljoenen engelen, zij eren Hem, en loven Hem, en aanbidden Hem!

De hemelvaart is één grote huldiging! Hier op aarde is een huldiging al zo'n enorm feest! Als de winnende ploeg wordt binnengehaald, of als gijzelaars zijn vrijgekomen en als helden weer worden ingehaald. De hemelvaart wil zeggen: Jezus komt thuis! Hij heeft hier op aarde ál Zijn werk volbracht. Alles is nu gebeurd, het verlossingswerk is gedaan.

Jezus komt Thuis, maar komt wel ánders Thuis: getekend, met littekens aan Zijn handen en Zijn voeten, en Zijn zij. Hij heeft het grootste offer gebracht dat wíe dan ook óóit in de geschiedenis van het heelal heeft gebracht! Alles, alles wat op aarde moest gebeuren is nu gedaan! Het is klaar! Hemelvaartsdag is zó'n belangrijk feest! Daarom is het zo mooi om hier te zijn! Want vandaag eren we Jezus Christus! We huldigen Hem als

Overwinnaar. Jezus wordt opgenomen in de hemel. Hij komt thuis, voor Hem is het goed! Hij is in het land van de eeuwige vreugde, van het eeuwige geluk! Máár..... de discipelen? Zij zijn nog op aarde! Het is echt een hemelsbreed verschil! Deze wereld met al zijn pijn, en met alle tegenslag, en ellende, met natuurrampen en oorlogen, deze wereld waar je moedeloos van kunt worden, en boos en opstandig en verdrietig en down... Jezus in de hemel, maar de discipelen op aarde. Hoe moet dat nou?

Er is een tegenstelling: ten eerste tussen personen, ten tweede tussen plaatsen en ook **ten derde** tussen **bewegingen**. Jezus wordt 'opgenomen', staat er. Dat woord ontroerde mij. Jezus heeft steeds alles Zelf gedaan. Hij trok het land door. Hij moest naar Jeruzalem gaan, om te lijden en te sterven. Het zal met lood in Zijn schoenen geweest zijn, maar Hij deed het. De zette de éne voet voor de andere, op weg naar de martelingen, op weg naar het kruis. Hij droeg de kruisbalk, Hij ging verder, stap voor

stap. Zelfs na Zijn opstanding verliet Hij Zelf het graf. Hij verscheen aan Zijn leerlingen, Hij liep mee met twee volgelingen, op weg naar Emmaüs. Al die stappen heeft Hij Zelf gezet. En nu zegt de Vader als het ware: 'Mijn Zoon, het is genoeg! Jij hebt genoeg gedaan! Nu hoeft Jij Zelf niets te doen, Jij wordt door Mij opgenomen.' Wij zongen dat net in dat prachtige kinderlied: 'Op een lichte wolkenwagen wordt de Heer van de aard gedragen, vaart Hij op naar 's hemels troon.' En als Hij dan in de hemel komt, dan mag Jezus gaan zitten. 'Hier,' zegt de Vader, 'kom maar hier, Mijn Zoon! Dit is de ereplaats, aan Mijn rechterhand. Hier mag Jij plaatsnemen. Jij mag gaan zitten, Jij hebt al je werk volbracht.' Máár... de discipelen gaan erop uit! De wereld in! Over wegen vol gevaren! Jezus heeft ze uitgezonden (vers 15): 'Ga heen in heel de wereld, predik het Evangelie aan alle schepselen!' Inderdaad, het is een gigantische tegenstelling. Na die drie jaar samen - Jezus en Zijn leerlingen - is hier, aan het eind van het Evangelie, opeens dat 'maar': Jezus in de hemel, zij op aarde; Jezus opgenomen, zittend naast de Vader, zij op weg naar alle delen van de wereld. Geeft dat niet een gevoel van weemoed? Eindigt het Evangelie dan zó? Loopt het allemaal uit op een splitsing? Dat zou je haast denken, als Markus hier zó nadrukkelijk die tegenstelling neerzet. En het is goed dat Hij dat doet! Het is belangrijk voor ons dat we dat beseffen: er is een enorm verschil tussen Jezus en ons! Hij is hoog verheven, oneindig hoog! Hij woont in het licht, wij wonen in deze donkere wereld. Hij heeft Zijn werk hier op aarde volbracht, wij nog láng niet! Ja, het is goed dat Markus de tegenstelling hier flink onderstreept!

2. Maar... wonderlijke samenwerking!

En toch... is dat niet het laatste woord! God zij dank niet! Want wat staat er? Lees maar mee! 'Maar zij gingen overal heen om te prediken, en de Here werkte mee en bevestigde het Woord door de tekenen die erop volgden.' Ja, er is inderdaad een hemelsbreed verschil tussen Jezus en ons, Hij triomferend in de hemel, wij hier op aarde: bezig in Zijn dienst. Maar het verschil is géén scheiding! Het lijkt alsof het Evangelie uitloopt op een splitsing, maar God zij dank is dat niet zo! Het Evangelie loopt uit op samenwerking! De Heer, Jezus Christus, werkt met Zijn leerlingen mee! Het is een samenwerkingsproject!

Jezus en Zijn leerlingen, ze worden op Hemelvaartsdag niet uit elkaar gehaald! Nee, er breekt een nieuwe fase van samenwerking aan! Op aarde was Jezus aan een plaats gebonden: Hij was óf in Galilea, óf in Jeruzalem, of nog ergens anders. Na Zijn hemelvaart is Jezus níét meer aan één plaats gebonden. Door Zijn Heilige Geest is Hij aanwezig in ieder die geloof! Geloof je in Jezus Christus als Verlosser? Als dat zo is, dan is Hij door Zijn Heilige Geest in jou! In je leven! In je hart! Bij u: in uw lichaam! Uw lichaam is een tempel van de Heilige Geest, die Geest woont in u, zegt Paulus in 1 Korinthiërs 6: 19. Dat is de Geest van Jezus! Jezus vaart dus wel naar de hemel, maar de band met Zijn discipelen wordt daardoor niet mínder, maar méér! Die band wordt nóg intiemer dan die óóit geweest is! De Heer 'werkt mee'! Waar jij naartoe gaat, daar gaat Jezus naartoe. Waar jij je inzet, daar zet Jezus Zich in. Waar jij aan het werk bent, daar werkt Hij mee. Als jij bidt of je klasgenoten tot geloof mogen komen, of de anderen van je sportteam, en als je bidt: 'Here, gebruik mij daarbij, alstublieft!' dan mag je zeker weten dat Jezus voortdurend bij je is. Als je Hem vraagt om jouw leven te besturen, dan is Hij altijd bij je, altijd! Hij steunt je, Hij geeft je kansen, Hij geeft je woorden in je mond. Hij is altijd bij je, hier in Nederland, maar ook als je naar het buitenland gaat, India, Brazilië, Kameroen, waar dan ook. Hij is bij je! Als je elke dag bidt: 'HERE, ik leg deze dag in Uw handen, ik ben van U, gebruik mij voor Uw doelen', dan doet Hij dat ook! Hij werkt met je mee! Jezus en wij, wij zijn betrokken in een samenwerkingsproject. Dat betekent dat er ook een verbinding ligt tussen die twee tegengestelde plaatsen: **tussen hemel en aarde!** Als wij leven met Jezus, dan zijn wij voortdurend in contact met de hemel. Met de plaats waar God woont, waar al die miljoenen engelen wonen. Stel je voor dat je voortdurend in contact zou staan met het Torentje, in Den Haag, waar onze premier zetelt. Wanneer je maar wilde, zou je zó even kunnen overleggen met de premier, 24/7, elk moment van elke dag. Dat zou toch ongekend zijn, wat een macht zou je dan hebben! Als de Here Jezus met ons samenwerkt, beseft u dan wat dat betekent? Dat je samenwerkt met de almachtige Heer van het heelal? Met de Vorst van het totale universum? U mag een beroep doen op Hem! Op Zijn almacht! En natuurlijk: Hij is soeverein, en Hij weet wat goed is, maar jouw stem weegt zwaar voor Hem! Heel zwaar!

'De Heer werkte mee,' schrijft Markus. Zo ontstaat er een nieuwe verbinding tussen Jezus en Zijn leerlingen, tussen Jezus en ons, en tussen hemel en aarde. **En als wij dan op pad gaan... blijft Jezus op Zijn post!** Aan de rechterhand van Zijn Vader, de ereplaats, de plaats van de Machthebber. Het is de plaats waar Jezus voor ons pleit bij God. Jezus blijft op Zijn post, en juist op die manier ondersteunt Hij ons. Vergelijk het maar met een centrale, bijvoorbeeld van ambulances. Bij de centrale komen de hulpvragen binnen, en de centrale stuurt dan de ambulances op pad. Zonder die centrale konden de ambulances niets uitrichten. Zo is het met ons ook. Gelukkig heeft Jezus Zich 'gezet' aan de rechterhand van God! Hij heeft Zijn positie ingenomen, de positie waarin Hij bij de Vader voor ons kan pleiten, en ons overal ziet, en door Zijn Heilige Geest met ons meegaat, bij ons is, ons aanstuurt, ons de weg wijst en voor ons de weg báánt. Het is niet zo, dat Jezus in de hemel als het ware op Zijn lauweren is gaan rusten, terwijl wij hier het zware werk moeten doen. Gelukkig niet! Nee, juist door Zijn plaats in te nemen aan de rechterhand van Zijn Vader, júíst daardoor kan Hij er zijn voor ons! En wat doet Hij dan? Hij bevestigt het Woord door de tekenen die

erop volgen. Zo zegt Markus dat. Hoor je dat goed? Eérs't het Woord! En de tekenen vólgden daarop. Voor ons als mensen is het blijkbaar altijd moeilijk om de dingen in een bijbels evenwicht te zien. Je kunt zeggen: 'Zie je wel? Het gaat om het Woord! Die tekenen en wonderen? Ach, die zie je toch niet. Dat was misschien voor die eerste tijd of zo.' Nee! Dat staat er niet! Als Jezus tóén werkte door het Woord te bevestigen via wonderlijke tekenen, waarom zou Hij dat nu dan niet meer doen? Als wij het Woord brengen, dan mogen wij het smeken: 'Here Jezus, bevestig Zelf uit de hemel Uw Woord, door tekenen te geven! Genezingen, uitreddingen! Doe het, Here Jezus, doe het!' En er gebeurt ook ontzettend veel, als je er maar oog voor hebt! Omgekeerd kun je ook terecht komen in het andere uiterste. Dan gaat alles draaien om tekenen, om genezing, om wonderlijke gebeurtenissen, noem maar op. Natuurlijk, wij als mensen zijn daar altijd door gefascineerd! Maar wat staat hier? De discipelen gingen op pad om te prediken! Wij brengen geen wonderen, wij brengen het Woord! En we hoeven niet krampachtig te denken dat wij het niet goed doen als er niet voldoende wonderen gebeuren. Nee! Wij zijn geroepen om simpelweg het Evangelie door te geven, in woord en daad. Dat Woord zal zijn weg vinden in de harten van mensen. En Jezus Zelf zal dat bevestigen, op een manier die Hij goed vindt. Dat is veelbelovend!

Het Evangelie loopt niet uit op een tragische splitsing. Wij hoeven niet weemoedig te denken: 'Nu moeten we het normale leven weer in. Nu staan we er weer alleen voor.' Nee! God zij dank niet! Na de hemelvaart van Christus is er een samenwerkingsproject van de grond gekomen, een ongekende vorm van coöperatie: Jezus en wij, hemel en aarde, Hij aan de rechterhand van God, wij gezonden in de wereld. Zou je in zo'n samenwerkingsproject niet mee willen doen? En zou je dan, verbonden met Christus in de hemel, geen lef tonen, hier op aarde? Door de eeuwen heen hebben mensen laten zien wat het betekent, als je beseft dat Jezus Zelf met je meewerkt!

Neem Catherijne! Ik kwam dat verhaal tegen, over Catherijne. Je komt vast weleens op Hoog Catherijne, dat winkelcentrum in

Utrecht. Hoog Catherijne is genoemd naar een klooster, gewijd aan de heilige Catharina. Dat klooster is later verplaatst, naar waar nu het Catherijneconvent is, nu een museum. Maar wie was Catherijne eigenlijk? Ze was een de dochter van gouverneur Costus van Alexandrië, in

Egypte. Zij was een briljant geleerde, en zij kwam al jong tot bekering. De Romeinse keizer Maxentius had een oogje op haar, maar hij wilde wel dat ze haar geloof in Christus zou afzweren. Dus stuurde de keizer een gezelschap van veertig filosofen op haar af, om haar op andere gedachten te brengen. Maar wat gebeurde er? Zij veranderde niet, maar die filosofen kwamen de één na de ander tot bekering. Tot woede van de keizer! Hij was zó kwaad, dat hij Catherijne liet vermoorden op een groot rad, 23 jaar oud. Misschien verwacht je nu, dat er toen een wonder gebeurde. Want de Heer werkte toch mee door tekenen en wonderen? Maar zo is het niet. God bespaart ons lang niet altijd ellende, pijn en strijd. Soms komt Hij ons wonderlijk te hulp, maar het kan ook heel anders gaan. Zijn wonderen zijn bedoeld om ons werk te ondersteunen. Het wonder in het leven van Catharijne was haar standvastigheid, en de bekering van die veertig filosofen. Dat waren de wonderen die Jezus deed. In Catharijnes korte leven had zij samengewerkt met de Heer van het universum, Jezus Christus. En tot op de dag van vandaag kennen we haar naam. Over het leven van Catherijne zijn veel legenden, verhalen over de meest fantastische wonderen. Of ze echt gebeurd zijn? Wie zal het zeggen? Het grootste wonder is dat zij als jonge vrouw, trouw aan haar Meester, het Woord doorgaf. En Jezus Zelf gaf Zijn bevestiging. En u, en jij en ik? Als je vandaag de kerk uitloopt, dan loop je de wereld in, verbonden met de hemel, partner in een samenwerkingsproject met de almachtige Koning. Er is écht wat te vieren vandaag! Amen.